

FILM A MOZIKBAN

ÉJJELEI NAPFÉNY

TRISH COOK

Dream
válogatás

Charlie Reed valaha sztáratléta volt, és az életében most épp nagy változások vannak készülóban – ő az a fiú, akiért Katie a távolból titokban már évek óta rajong. Miután egy este meglátja a gitározó lányt, a sorsuk összefonódik, és egy csillagokon átívelő szerelem veszi kezdetét.

SCOTT SPEER FILMJE A MOZIKBAN

[illegible]

© 2017 Wolters Kluwer | www.wolterskluwer.com

TRISH COOK elsősorban fiataloknak szóló regényeket ír, és nőknek szóló könyveket, amiket főként „anyatestben ragadt tinédzsereknek” szán. Esszéi már számos magazinban megjelentek, például a Gaze Literary Magazine-ban avagy a Spittoonban, jelenleg pedig egy életrajzi könyvön dolgozik Bret Michaelsről.

Amikor épp nem ír, Trish fut, evez, vagy kiéli a zene és popkultúra iránti rajongását.

Tudj meg többet a könyvről:

www.trishcook.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Egy megrendítő történet szerelemről, vágyról, veszteségről és egy majdnem tökéletes nyárról – remek olvasmány a Minden, minden, a Csillagainkban a hiba és a Nap nap után rajongóinak.”

Amazon

„Katie szemén keresztül újra átélhetjük az első szerelmet minden szépségével és konfliktusával együtt. A története pedig rávilágít arra, hogy minden napon éljük a lehető legteljesebben. Szívszorítóan szép történet!”

Book Heaven

„Egy megható szerelmi történet, mely fontos üzenetet hordoz: sose add fel az álmaid megvalósítását a legelső nehézségnél! Küzdj a véksőkig!”

Goodreads

„Katie Price egy a millióból, akinek a napsugarak nem az életet jelentik; ő éjjelente kényszerül élni. Most mégis teljesülhet a legeslegtitkosabb vágya: átélheti a szerelmet, mely beragyogja álmokkal teli, fordított életét.”

KellyLupiOlvas

Dream
válogatás

ÉJJELEI NAPFÉNY

TRISH COOK

— részlet —

1

Van egy visszatérő álmom: kislánként az anyukámmal üldögélek, és énekel nekem. Lent vagyunk a parton, alattunk kiterítve egy régi pléd, amit a mai napig őrzök a szekrényem mélyén. Hallgatom a hullámok robaját, miközben anyukám hangja hol a magasba kúszik, hol meg a mélybe ereszkedik. Érzem a bőrömon a nap melegét, magam körül pedig édesanyám biztonságot adó karját.

Ha tehetném, örökre ebben a pillanatban maradnék.

Amint felébredek, hiányozni kezd az álmom. Hiányzik a napsütés. És hiányzik az anyukám.

Annyira szeretném, ha az álmom valóra válna, pedig tudom jól, hogy lehetetlen, mert anya meghalt, amikor hatéves voltam.

És persze nem mehetek ki a napra. Úgy értem, egyáltalán nem. Ritka genetikai betegségben, Xeroderma Pigmentosumban szenvedek – röviden XP –, ami lényegében extra napfényérzékenységet jelent.

Ha a legcsekélyebb napfény érné is a bőrömet, bőrárom lenne, és mivel a szervezetem nem képes helyreállítani a károsodást, az agyam teljesítménye is romlani

kezdene: halláskárosodás mutatkozna, bizonytalan lenne a mozgásom, nehezen nyelnék, romlana az intellektusom, a beszédfunkcióm, majd rohamok lépnének fel és, ó igen, a halálról, mint távlati lehetőségről se feledkezzünk meg.

Elég mókásan hangzik, nem igaz?

Így aztán bent töltöm a napjaimat az apám (a világ legjobb apukája!) és Morgan (a legigazabb barát!) társágában.

Morgannal régebben azt játszottuk, hogy én vagyok Aranyhaj az *Aranyhaj és a nagy gubanc* című mesefilmből, és a sötét tornyomban (azaz a szobámban) rejtőzöm. Körülbelül százszor láttuk azt a filmet, amióta kijött. Aranyhaj végül teljesen begolyózott, és kitört a börtönéből egy fickóval. Most, hogy idősebb lettem, bátran kijelenthetem: teljesen át tudom érezni a helyzetedet, csajszi.

És szerintem még egy dolog közös bennünk Aranyhajjal, mégpedig az, hogy nekem is meg kell őriznem a hitemet, és harcolnom kell a boldogságomért. Lehet, hogy az enyém nem fog addig tartani, míg másoké, de attól, hogy rövidebb, még lehet káprázatos.

2

Na tessék, szokásom szerint megint csak csapongok ide-oda. Egyszer még, meglátjátok, bajba kerülök miatta. De most ugorjunk vissza, és kezdjük az elejéről!

Hali! A nevem Katie Price, és kívülről szemlélve – ezalatt azt értem, hogy ha valóban belátnátok az ablakomon, ami persze nem fordulhat elő, hála a napárnyékolónak, amely gondosan kiszűri az UV sugarakat –, szóval a ti szemszögeetekből valószínűleg valami szárnalmas, beteg lánynak tűnök, aki csak bámul ki az ablakon, és nézi, ahogy az élet elhalad mellette. Pedig pont olyan vagyok, mint a többiek, egyetlen dolgot kivéve: nem mehetek ki nappal.

Gitározom, dalszövegeket és verseket írok, és állítom, hogy frenetikusan szól a hangom a zuhany alatt. Imádom a csillagászatot, és nagy álmom, hogy egy napon asztrofizikus váljak belőlem. Utálom a kelbimbót, a kínai kaját viszont nagyon szeretem, és a mopszlik a földkerekség legcukibb kutyái, míg a pókok a frászt hozzák rám. A legjobb barátom – jó-jó, tudom, az egyetlen valódi barátom, az apukámat leszámítva (azért ez szomorú, nem?)

– Morgan, aki óriási egyéniség, és ebben nem tűnök ellentmondást!

Ó, és igen, történetesen bele vagyok zúgva egy Charlie Reed nevű srácba. Amióta az első osztályban diagnosztizált betegségem miatt a házunk rejtekébe vagyok száműzve a nappali órák idejére, figyelem őt, ahogy naponta az iskolába megy. Idővel rutinná nőtt ki magát nálam ez a tevékenység, épp úgy, mint a folytonos orvosi ellenőrzések, a zenélés, a nappali alvás és az éjszakai ébrenlét. Ez utóbbiról azt hallottam, hogy a korosztályom vágyálmainak netovábbja. A hét folyamán reggelente ő az utolsó, akit látok, mielőtt nyugovóra térek, délután pedig az első, akit megpillantok, miután felébredek. Míg én alszom, ő iskolába jár, meg úszásra. Éli a szabályos, tökéletes életét. Voltaképp a szemem előtt nőtt fel és vált egyre cukibbá, ahogy teltek az évek. Most már végzős. Magas, nyurga srác lett belőle, imádni való, homlokba hulló hajjal és olyan szemekkel, amelyek pillantásától hamarabb felolvadnak a jég-hegyek, mint a globális felmelegedéstől. Csupán egyetlen akadálya van szerelmünk beteljesülésének: Charlie-nak fogalma sincs róla, hogy egyáltalán a világon vagyok.

Amikor egy szeles éjszakát követő reggelen behúzta a szemeteskukánkat az útról – miután szó szerint mindenki inkább kikerülte – nem tudta, hogy figyelem. És akkor sem tudta, amikor megállt, hogy segítsen cipelni a szemben lakó Mrs. Graham tömött szatyrait.

Láttam a gondoskodás apró, észrevétlen és önzetlen jeleit.

Ám a dolog nem úgy működik, hogy egyik reggel egyszerűen csak kísétálok a házból, aztán mintegy véletlenül beleütközöm Charlie-ba, ugyanis addigra már elevenen megsülnék. (Nyugi, azért nem történne ilyen gyorsan, de

az biztos, hogy nem nyújtánék szép látványt.) Higgyétek el, már jó néhányszor megfordult a fejemben, hogy előrukkolok valami zseniális ismerkedési tervvel... Mondjuk, elkezdek dörömbölni az ablakon, amikor felbukkan. Aztán meg intek, hogy jöjjön be (persze csak akkor, ha az apukám nem néz oda). Felhívom az emeletre. (Apa természetesen nem jön utánunk. Haha! Álmodik a nyomor.) Beletúrok az ujjaimmal abba a káprázatos hajába. Végül megcsókolom.

Ja. Esélyem sincs rá, hogy ilyesmi történjen velem. Tudom jól.

Úgyhogy a tolakodás legcsekélyebb jele nélkül továbbra is csak bámulom őt – legalábbis addig, míg az a szerencsétlenül ültetett fa el nem takarja előlem a kilátást –, és a feljövő csillagokkal a legjobbakat kívánom neki. Azt kívánom, hozzon számára boldogságot a mai nap, amikor is befejezi a középiskolát, és ha a jövőbe tekint, izgalmas, kalandos életnek nézzen elébe. Váljon valóra minden álma, mert megérdemli. Mindannyian megérdemljük. Az én legfőbb kívánságom (normális életre vágyom, és ezt minden keserűség nélkül mondom) sohasem fog valóra válni, de Charlie-é remélem, igen.

Kinyitom a laptopomat, hogy online közvetítésben nézzem végig a bizonyítványosztó ünnepséget, ami akár az enyém is lehetne, ha nem lennék első osztályos korom óta magántanuló. Mintha a valóság köszönné rám, holott mára annyi kreditet sikerült felhalmoznom, hogy az eleendő az egyetem második évfolyamára is. Mit is mondhatnék erre? Szeretek tanulni. Ráadásul sokkal több időm jut rá, mint a korombelieknek.

Tehát a bizonyítványosztó ünnepség. A legtöbb ember életében meghatározó pillanat. Az én esetemben

persze nem bír különösebb jelentőséggel. Majd jön az ősz, és még mindig itt ülök a szobámban, online hallgatom a tantárgyaimat, és továbbra is kerülöm a napfényt ahelyett, hogy egy mesés egyetem felé venném az irányt. (Sóhaj.) Valahogy mégis elfog a nosztalgia az elszállt gimis évek után.

Egymás után szólítják a srácokat, akik az emelvényre özőnlenek, és sorban kezét ráznak az igazgatóval, majd friss oklevelüket szorongatva távoznak. Morgan, miután kézhez kapta az övét, a lépcső helyett a kamera felé tart, pózba vágja magát és azt tátozja: „Ezt nektek, ribik!” Gyorsan visszaterelik a sorba, mire felnyeríték a képernyő előtt. Nem voltam biztos benne, hogy tényleg megcsinálja, pedig Morgan eddig egyetlen merész ötletem végrehajtásától sem riadt vissza.

Türelmetlenül várom, hogy a névsorban az R betűhöz érjenek. Hűha, mennyi P betűs van ebben az osztályban (beleértve engem is)!

És mi a helyzet a Q-val kezdődőkkel? Van ilyen egyáltalán? (Ó, szegény lány. Felteszem, Quackenbush vezetőknévvel nem volt könnyű boldogulni a suliban.) Végre Charlie-t szólítják. Alig várom, hogy láthassam, milyen méltóságteljesen és pazarul fest az érettségi öltönyében, és a kalapja alatt hogy szikráznak a szemei. Ám amint Charlie feltűnik a képernyőn, apa beront a szobámba.

– Katie Price! – mennydörgi.

Idétlen vigyorral az arcán egy összetekert papírlapot szorongat. Ezen a ponton a lányok többsége valószínűleg magából kikelve visítana: „Hú! Volnál szíves kimenni a szobámból?!” Én viszont tudom, hogy örömet akar szerezni nekem, és azt szeretné, hogy ne érezzem magam kirekesztve a nap történéseiből. Lecsukom a laptopot és

felnevetek. Látom rajta, mennyire igyekszik, akkor hát miért is ne vennék részt a mókában? Nem ő tehet róla, hogy itt kell ücsörögnöm az ágyamon ahelyett, hogy az osztálytársaimmal szorongának az emelvényen.

Azaz, várjunk csak. Felerészt az ő hibája. A másik fele pedig anyukámat illeti. Mindketten kellett hozzá, hogy hibás géneket átadva rajtam mutakozzon meg az XP. Mindegy. Nyilván egyikük sem szándékosan tette.

– Mit vegyek fel?

– A tanári kar a diákokkal egyetemben köpenyt és kalapot visel – feleli erre ő, majd átnyújtja az öltözék részét képező fekete kalapot.

Elveszem tőle, és a fejembe nyomom. Átadja a saját készítésű oklevelet is, ami bizonyítja, hogy magántanulóként sikeresen befejeztem a gimnáziumot, a lábjegyzetben pedig feltünteti: már huszonnégy egyetemi kredittel rendelkezem. Rámosolygok apura, és kezét rázok vele. Imádom benne, hogy újból és újból bebizonyítja, mennyire ismer. Különösen most esik jól, hogy megérti, milyen sokat is jelent számomra a tanulmányi előmenetelem. A tanulás ugyanis egyike annak a néhány dolognak, amit nem vehet el tőlem a betegségem. Apa tudja, hogy sokkal szívesebben tűnök ki az intelligenciámmal, mintsem egy olyan öröklött kórral kérkedjek, ami millióból egy embert érint.

– Nos, feltételezem, végzős diákként készültél búcsúbeszéddel – mondja.

Megigazítom a kalapomat, és gyorsan végiggondolom, miként tudnám méltatni ezt a valójában-nem-is-annyira-különleges napot.

– Először is hálás köszönet az iskolaigazgatónak – kezdem.

– Ó, hát, igazán nincs miért – mondja apa csillogó szemmel.

– És a spanyoltanáromnak...

– *De nada* – emeli meg a képzeletbeli kalapját.

– És az angoltanáromnak...

Aprót biccent.

– Örömömre szolgált!

– Viszont hadd jegyezzem meg újra, hogy a testnevelő tanáromnak fogalma sincs róla, hogyan kell megtartani egy órát.

Apa a szívéhez kap.

– Ez övön aluli ütés volt! – kiáltja. – Pedig oda akartam adni neked ezt a lapot, de most...

Meglóbálja az orrom előtt, aztán elkapja, amikor megpróbálom megszerezni tőle. Vállat vonok, mintha feladnám. Vereséget színélve végül az ölembe pottyantja, aztán lezöttyen az ágyam szélére.

A hatalmas borítékból előhúzom az üdvözlőkártyát. Harsány színekkel megrajzolt giccses, mosolygó csillagot ábrázol, fején a végzősök kalapjával. Ízléstelen, Comic Sans betűtípussal szedett felirat hirdeti átlósan: *Gratulálok, Szupersztár!*

A szememet forgatom. – Ez a legviccesebb képeslap, amit valaha láttam.

– Tudom – mondja erre teljes komolysággal. – Három üzletbe is bementem, mire rábukkantam erre a gusztustalanságra. Nos, rendben, tehát készen állsz az ajándékkodra?

– Ajándék? – Erre nem számítottam. – Miféle ajándék?

Apa talpra szökken, és kiviharzik az előszobába. Néhány másodperccel később egy patinás gitártokkal tér vissza, amin egy piros masni díszelég.

Mielőtt belenéznek, tudom, hogy a világ legmenőbb hangszere lapul benne: teknőcszínű, napcsókolta testű, gyöngyházberakásos. Óvatosan kiveszem a tokból, és végigfuttatom a kezemet a sima felületen, mígnem apró rovátkákat érzékelek. Lenézek a pontra, ahol az ujjaim elakadtak, és az édesanyám nevének kezdőbetűit látom: TJP.

Felnézek apura, ám mielőtt köszönetet mondhatnék, megszólal.

– Kinőtted a gyerekkori gitárodát – mutat a szobám sarkába támasztott hangszer felé. – Tudom, ez itt egy régi darab, szóval, ha egy újabbat szeretnél...

Megrázom a fejemet, hogy elhallgattassam, nehogy befejezze a buta gondolatsort. Most, hogy megkaptam anya gitárját, úgy érzem, egy kicsit őt is visszakaptam. Ettől a szívemben tátongó űr, ez a soha be nem gyógyuló seb, mintha kevésbé sajogna.

– Nagyon tetszik. Nagyon.

Felállok, hogy átöleljem. Apa viszonozza az ölelést, magához szorít. Pár pillanat, aztán a végén még zokogni kezdünk. Elhúzódom inkább, mire kínos csend fészkelődik közénk.

– Nos, rendben, akkor hát... próbálj meg aludni!

– mondja végül, és egy pusztit nyom a fejem búbjára. – Büszke vagyok rád, Mogyoró!

Igazán nem kell sajnálkozni azon, hogy nappal szoktam aludni. Valószínűleg ez a legszokványosabb dolog, amit elmondhatok magamról. Rengetegen vannak ugyanis online egész éjjel – beleértve a saját korosztályom

tagjait is –, sőt, minden éjjel a neten lógnak, és egyértelműen nem azért élnek fordított életet, amiért én.

Rábukkantam néhány online közösségre, ahol ritka betegségekben szenvedők gyűltek össze, és bár sohasem fogok találkozni egyikükkel sem a való életben, és mindenkinek más-más tünete van, meg különböző stádiumban tartanak, de jó tudni, hogy léteznek ilyen emberek.

Az internet egyébként is tele van az XP-vel kapcsolatos információkkal. Tudomást szereztem például arról, hogy egy kis brazil faluban negyven lakosból egynek XP-je van, ami egészen elképesztő arány, tekintve, hogy ez a betegség egymillióból csupán egyetlen embert érint. A navajo indiánok között pedig 1:30000 az arány. Most akkor mi van?

Követek továbbá egy csomó arcot Morgan ismerősei közül – némelyiket személyesen is ismerem. Meglepően gyorsan elrepül akár egy óra is egy ismeretlen nyomainak felkutatásával a közösségi hálón. Először is lenyomozom az adataikat a Facebookon, a Snapchaten és az Instagramon, elolvasom a blogjaikat és megfigyelem, milyen könnyedén navigálnak a világhálón, nehogy lemaradjanak valamiről. Akikről úgy vélem, sok hasonlóság van köztünk, azokkal próbálok összebarátkozni. Hozzászólásokat írok és szellemes megjegyzéseket fűzök a bejegyzéseikhez. Viszont sohasem szoktam idegeneknél posztolni, vagy rájuk írni, hogy így kényszerítsek ki egy új kapcsolatot. Mert hát milyen kiábrándító és kínos is lenne, ha az illető, akit ismerősömnek szeretnék tudni, úgy reagálna a betegségemre, ahogyan annak idején a Purdue Általános Iskolában a srácok.

Zoe Carmichael volt a legeslegrosszabb közülük. Eleinte nem voltunk se barátok, se ellenségek. Amikor

aztán egy tengerparti iskolai kirándulás során olyan csúnyán leégtem, hogy egyenesen a sürgősségre szállítottak, a csaj elkezdte rólam azt terjeszteni, hogy biztosan vámpír vagyok. És ezzel elszabadult a pokol. A srácok halálra rémültek tőlem, elkereszteltek Vámpírlánynak, és Morganen kívül senki, de senki nem állt szóba velem. Charlie abban az évben költözött a városunkba, és kezdett az osztályunkba járni. Sohasem beszéltünk egymással (mert hát akkoriban még úgy voltam vele, hogy fúj, fiúk), arra viszont határozottan emlékszem, hogy amikor néhány haverja elkezdett csúfolni, ő leállította őket, majd bocsánatkérően rám mosolygott.

Ez volt egyébként az utolsó napom a suliban. Apa ott-honi felügyelete mellett magántanuló lettem. És elkezdtünk fagyizni járni, meg moziba a közeli városokba, hogy elkerüljem az olyanokat, mint Zoe (és magát Zoe-t is), nehogy megbámuljanak és ujjal mutogassanak rám, valahányszor kimerészkedünk napnyugta után.

Úgyhogy ez elég is volt ahhoz, hogy a mai napig megmaradjak szűk ismeretségi körömnél, és ne kockáztassak, ne terjesszem ki azt a való életbe. Nem akarok bevonzani bántalmazó embereket a saját kis világomba.

3

„Éjszakai” alvásomból az ablakom alatti lármára riadok: autódudák tülkölnek, kölykök kiáltoznak, általános a jókedv, az ünneplés. Ebben akár én is részt vehetnék – már ha Morgan bárkit is kedvelne a végzős osztályunkból. De nem. És ha Morgan nem megy ki erre a villámcsődületre, az bizony azt jelenti, hogy én sem.

HOGYAN ZAJLANA A SULIBULI MORGAN NÉLKÜL?

Zoe Carmichael (Morgan szerint a csaj még mindig totál gáz): Te meg ki vagy?

Én: Én... hm...

Zoe kegyeltje: Hozzánk jársz egyáltalán?

Én: Nos, valójában magántanuló vagyok...

ööö... alapos indokkal... szóval én is ma végeznék a Purdue gimiben...

Zoe (jól megnéz magának): Ó, várjunk csak, én ismerlek téged! Te vagy a Vámpírlány, nem igaz?

Zoe kegyeltje (visítva menekül): – Aaaaah!

A bulinak ezzel vége – mindenki némán a nyakához kap, nehogy belemélyesszem a vámpírfogaimat. Hazasomfordálok, az apámmal kínait rendelünk, én pedig az ételbe fojtom a bánatomat.

Tehát itt ez a buli.

Kizárt, hogy Morgan nélkül kimenjek, ő viszont macskul elzárkózik a Purdue Gimnázium ünneplő végzőseinek – vagyis az idétlen lányok és stréber fiúk – társaságától, legfőképp az ostoba és felfuvalkodott Zoe Carmichaeltól.

Szerintem sem ez életünk bulija, de talán lóghatnánk együtt az osztályunkkal anélkül, hogy belebotlanánk Zoe-ba és az udvartartásába. Kell, hogy legyen ott pár normális arc, nem igaz?

Jelenlegi lelki állapotomat Courtney Barnett ausztrál zeneszerző-énekes soraival tudnám legjobban kifejezni: „El akarok menni bulizni, meg itthon is akarok maradni”.

ÉS HOGYAN ZAJLANA A SULIBULI MORGANNEL?

Zoe: Hát te ki vagy?

Én: Én... hm...

Morgan: Ő itt a legjobb barátom, és sokkal jobban néz ki, mint ahogyan ti valaha is fogtok.

Zoe kegyeltje: Hozzánk jársz egyáltalán?

Én: Nos, arról van szó...

Morgan (mielőtt folytathatnám, betapasztja a tenyerével a számát): Ezt pont te kérded, aki annyiszor megbuktál? Csoda, hogy eljutottál az érettségiig!

Zoe (alaposan végigmér): – Ó, várjunk csak, én ismerlek téged. Te vagy a Vámpírlány, nem igaz?

Morgan (meg sem várja, hogy megvédjem magam: – Úgy van. És ha még egy szót szólsz, örökké bolyongó élőhalottat csinál belőled.

Azzal indulunk is sörpogót játszani, később bemutatnak Charlie Reednek, akivel örülten egymásba szeretünk, és apa sohasem jön rá, hogy buliba mentem, nem pedig Morganékhez Netflixet nézni, ahogyan mondtam neki.

Felsóhajtok, és felhajtom az ágytakarót. Pillantásom az új gitáromra téved. Úgy döntök, hogy kimegyek a vasútállomásra kipróbálni. Én magam. Egyedül. Amennyiben apa beleegyezik.

Remélem, megérti, mekkora szükségem van most az önállóságomra. Évek óta együtt járunk olyan helyekre, ahová a srácok általában a barátaikkal mennek – moziba, plázába, bowlingozni, meg fagyizni –, és ez csak megerősít abban, hogy az XP miatt valami egészen furcsa szeretnek éreznem magam.

Tudom, hogy az apukám megtesz minden tőle telhetőt, hogy normális életem legyen, és én ezt nagyra értékelem, ám a helyzet az, hogy erőfeszítései ellenére most sincs, és soha nem is lesz normális életem. Mert hát milyen

is az, amikor más-más filmre ülünk be ugyanabban a mozikomplexumban, nehogy én legyek a lúzer csaj, aki szombat este az apjával megy moziba? De az sem normális, ha valaki, ugyancsak szombat este, egyedül ül be egy filmre.

Na, ugye. Csodabogár vagyok, vagy lúzer? A közvélemény szerint a kettő sajnos egy és ugyanaz.

Ma este viszont csupán Katie akarok lenni, a teljesen átlagos lány, akinek nincs semmilyen ritka betegsége, és nem óvja féltőn minden lépését az apja.

Lazán összefogom a hajam a fejem tetején, felkapom a gitártokot és lerobogok a földszintre. Benézek a dolgozószobába. Apu nincs ott. Következő állomás a konyha; talán épp ott falatozik. Ott sincs. Akkor már csak egyetlen hely marad: lemegyek az alagsorba, és rögtön észre is veszem a sötétkamra ajtaja alól kiszűrődő, árulkodó fényt. Bekopogok.

– Bújj be! – kiáltja bentről.

Amikor kinyitom az ajtót, megcsap a helyiségben uralkodó keserédes hangulat. A falakat magazinok címlapjai borítják – valamennyit apa fényképezte különböző egzotikus helyszíneken. Egy elszegényedett falu Indiában. Egy sarkvidéki gleccser, amely kiemelkedik a tajtékszó, szürke tengerből. Békés szavanna Afrikában, magányos zsiráffal. Bepillantás egy életbe, ami már a múlté. Büszke vagyok rá és a képeire, de elszomorít, hogy az állapotom miatt többé már nem tud elutazni sehová. Büszke vagyok a szuper-tehetséges apukámra és szomorú is egyben, amiért ebben a semmilyen kisvárosban kell eltékoznia az adottságait.

A kifeszített kötélén egy csomó új fotó függ: néhány tájkép és rengeteg portré rólam. Valamennyi pillanatfelvétel – apa ugyanis folyton lövi rólam a képeket –,

a legutóbbi épp ma készült, ahogy anya gitárján játszom. A többi fénykép láttán csak feszengek, ezen viszont valamiért tetszem magamnak.

– Ez egészen jó lett – mondom neki.

Apa erre a képen rám bök a csodás gitár mögött.

– Azért ez a rész kicsit fura.

Játékosan a karjába bokszolok, mire felnevet és elugrik előlem. Örömmel állapítom meg, hogy jó hangulatban van. Így könnyebb lesz meggyőzni őt, hogy engedjen el ma este egyedül. Nem mintha kifogásolnám, amiért folyton gyártja a kifogásokat, hogy elkísérhessen. Így viszont hogyan fogok őszinte visszajelzéseket kapni a dalaimról, ha mindig ott áll pár lépésnyire tőlem?

– Bármelyik balfék képes jó képet készíteni egy ilyen gyönyörű modellről – mondja végül.

A plafonra emelem a tekintetem, aztán odasétálok az egyik kedvenc fotómhoz: egy csapat pakisztáni lány áll-dogál iskolai egyenruhában egy lepusztult épület előtt. – Tessék, itt van a gyönyörű téma és hozzá a modellek – pil-lantok rá. – Hogyhogy nem hiányzik neked ez az egész?

– Az a hosszú út? – horkan fel apa. – Szörnyű volt.

Elegáns léptekkel átvág a helyiségen. Egy külső szemlélőnek úgy tűnhet, könnyű nagyszerű fotókat lőni és előhívni. Én viszont tudom, amit tudok. Nem vált volna belőle a világ egyik legkeresettebb fotóriportere, ha nem állna emögött kemény munka.

Észreveszi az arckifejezésemet, amellyel azt közlöm: „Ugyan már! Még a végén elhiszem.”

– Komolyan mondom – bizonygatja, és a pakisztáni fotó felé biccent. – Azon az úton valaki ellopta a csomagomat, ezért egy teljes hétig ugyanabban a ruhában voltam. És a vendéglátómnál a padlón kellett aludnom, matrac és

takaró nélkül. Annyira hideg volt, hogy egész éjszaka ébren vártam, mikor kel fel végre a nap.

Nem lehet nem észrevenni, mekkora hévvel beszél. Világos, hogy hiányzik neki az az élet. Nem csoda. Én például bármit megadnék érte, hogy elmehessek oda, ahova akarok, amikor csak akarok, és láthassak mindent, amit valószínűleg sohasem fogok.

– Sokkal szívesebben alszom a saját ágyamban, és tanítom a kis tökfejeket arra, hogy menjenek ki, és koszolják össze magukat.

– Elég ügyetlenül hazudsz ám – közlöm vele.

Apa erre rám néz. Egy pillanatra úgy tűnik, lehull róla a miattam magára erőltetett mindig boldog, mindig pozitív álarc, de aztán visszakozik. Tudom, semmi jó nem származna belőle, ha kiborítanánk a bilit, ugyanakkor most az egyszer igazán megbeszélhetnénk nyíltan, miként változtatta meg az XP szinte gyökeresen az életünket. Hiszen én vagyok az oka, amiért többé már nem követheti az álmait, és ezzel mindketten tisztában vagyunk.

– Szóval, mi a helyzet? – tereli el a szót.

Veszek egy mély lélegzetet, majd hirtelen kirobban belőlem a mondandóm. Így talán nem tud félbeszakítani, azaz kevesebb eséllyel mond nemet.

– Azon gondolkodtam, vajon kimehetnék-e az állomásra ma este, hogy kipróbáljam az érettségi ajándékomat?

Valójában így szakadt ki belőlem a kérdés: *Azongondolkodtam vajon kimehetnék-e az állomásra ma este, hogy kipróbáljam az érettségi ajándékomat?*

A végén pedig villantok egy hatalmas mosolyt, ami a következő üzenetet hordozza: *íme, itt áll előtted egy értelmes és magabiztos végzős gimnazista (huszonnégy egyetemi*

kredittel)! Többek között emiatt is képes vagyok rá, hogy fél mérföldet gyalogoljak az állomásig és ott gitározzak az épp arra bókászó késői ingázóknak. Már ha lesz ott valaki egyáltalán. Mindenestre Fredet, az állomásfőnököt biztosan megtalálom, vele pedig már gyerekkorotok óta ismeritek egymást, szóval biztonságban leszek, ígérem. KÉRLEK, NE KEZDD MEGINT, HOGY IGAZÁBÓLVELEM KELLENE JÖNNÖD!

Apa arca hirtelen besüpped, akár egy elrontott szuflé. Megkocogtatja a karóráját. Fogalmam sincs, mit gondol, milyen szörnyűség érhet, ha kimerészkedem nélküle – valószínűleg túl sok horrorfilmet néztünk meg az évek folyamán, és ettől kissé felpörgött az agya –, pedig a mi álmos kis városunkban a bűnözési ráta 0.00. Nem lesz semmi bajom. Tudom, hogy nem akar elengedni, de épp nem jut eszébe semmilyen kifogás. Úgyhogy húzza az időt.

– Későre jár, már tíz óra van. Miért nem jön inkább át Morgan? Vagy akár nekem is játszhatnál itt és most.

A legnagyobb rajongómnak játszani hálás dolog – bármit adok is elő, az mindig A VALAHA MEGÍRT LEGCSODÁLATOSABB DAL, AMI EGYENESEN A SLÁGERLISTÁK ÉLÉN FOG LANDOLNI –, és mégis, szükségét érzem, hogy mások előtt is zenéljek, mert így tudok csak fejlődni, nem beszélve arról, hogy elfogulatlan közönségem nem hiszi majd rólam, hogy én leszek a következő Taylor Swift, csak sokkal jobb kiadásban.

Az igazat megvallva, jó lenne egy kicsit kiszabadulni itthonról, no meg apa mellől is. Naponta meg kell küzdenem a bezártsággal, ami az utóbbi időben egyre inkább nyomaszt.

– Morgan a családjával van – felelem behízelt hangon. A betegségem végtelen türelemre tanított. Tudom, hogy sokkal többre megyek vele, mintha megpróbálnám letuszkolni az akaratomat apa torkán. A rámenősségre nem vevő, a logikus észérvekre viszont igen. – És imádok gitározni neked, de muszáj kibővítenem a közönségemet. A rajongói oldalamat egészen pontosan hárman kedvelik: te, dr. Fleming és Morgan. Igyekezniem kell, hogy többen megismerjék a zenémet. Ja, és ma végeztem a suliban; az amerikai hagyományok szerint mostantól vége a kilenc órai pizsiosztásnak, nem igaz?

Hallgat. Látom rajta, hogy még mindig habozik. Legjobb esetben felkapja a kocsikulcsokat, és kijelenti, hogy elfuvaroz az állomásra, aztán azt mondja: „*Ó, ha már itt vagytok, hadd hallgassam meg az első dalt*”, míg végül végighallgatja az összeset.

Elébe kell mennem az eseményeknek.

– Fred úgyis ott lesz és vigyáz rám. Ja, és van nekem ez a bámulatos gitártokom, amit kifejezetten úgy terveztek, hogy felnyitva megálljon a fedele, és a népek beledobálják a negyeddollárosokat, meg a papírpénzt is, és tudom, hogy nem is adtad volna nekem, ha nem szeretnéd, hogy játsszam rajta mások előtt is...

Apa erre összevonja a szemöldökét. Tudom, hogy félt – vagyis túlságosan is félt engem. Elegem van abból, hogy törékeny bábuként kezeljenek, aki holtan rogy össze, amint kilép a házból.

– Egy órával később kell lefeküdnöd aludni. Tehát éjfélkor...

– KÖSZÖNÖM! – visítom, mielőtt meggondolhatná magát. – Köszönöm, köszönöm, te vagy a világ legjobb apukája, köszönöm...

Most jönnek a feltételek, de ehhez már hozzászóltam. Buzgón bólogatok mindegyik szabályra, amelyet be kell tartanom, ha egyedül merészkedem ki a világba, ám szinte oda sem figyelek. Mert nem kell. Apa ugyanis minden egyes alkalommal ugyanazt mondja.

– Óránként küldj SMS-t, különben Fredet fogom hívogatni, sőt, odamegyek az állomásra. Az pedig olyan kínos lesz, hogy városi legenda születik majd belőle: így járt az a kölyök, aki nem ért haza villanyoltásra.

Még mielőtt nyomkövetőt is szerelne a bokámra, megragadom a gitáromat, és az ajtó felé veszem az irányt.

– Minden egy órában, Katie – szól utánam.

Anélkül, hogy megállnék, a vállam fölött hatalmas vigyort küldök felé.

– Szeretlek!

Kilépek végre; hűvös éjszakai levegő áramlik a tödőmbé. Két napja nem voltam kint, akkor is csak a verandáig merészkedtem. Kifújom a levegőt, aztán felnézek a csillagokra. Rám hunyorítanak, mintha valami varázslatos dolog eljövételét jeleznék.

Apa az ajtóban áll, engem figyel.

– Én jobban szeretlek.

– Kizárt! – felelem, és már ott sem vagyok.